

τῷ Χαρμελίῳ τόσον συνήθων. Τῆς ὑποχρέωσης δὲ ταύτης δὲν τὸν ἀπαλλάττει οὔτε ἡ βαρυτάτη νόσος, καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Σουλτάνος Μαχ-μουδ ὁ Α' ἐξέπνευσε μεταξύ τῶν δύο τοῦ Σαραγίου θυρῶν, ἐπιστρέφων ἀπὸ τοιαύτης τινὸς προελεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν, καὶ τοι κακῶς διακείμενος ὑπὸ νόσου χρονίας, ἠναγκάσθη ἀπ' ἐναντίας τῆς γνώμης τῶν ἰατρῶν του, νὰ ὑπάγῃ οὐχ ἤττον, μὲν δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, καὶ ἐψιμυθιωμένος ἵνα συγκρούσῃ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του· διότι εἶχεν ἐναυλα εἰς τὰς ἀκοὰς εἰσέτι, ὅτι τοῦ πατρὸς του ἀναβαλόντος ποτὲ τὴν τοιαύτην προέλευσιν, διότι ἔκειτο πυρέσσων, παρ' ὀλίγον ἐξερρήγνυτο στάσις.

Ὁ Σουλτάνος εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ του καθήμενος ἐπὶ στιβάδος· ἂν δὲ ἐστρέφετο πρὸς τὸ παραθύριον καὶ ἀνεσύρετο τυχὸν τὸ τοῦ ἱματίου του κράσπεδον, ἀμέσως εἰς τῶν ἐκατέρωθεν τῆς θύρας παρισκαμένων ἐξ ὑπαμοιβῆς κοιτωνιτῶν ἢ διαιταριῶν, μὴ περιμένων νὰ τῷ δοθῇ, καθὼς εἰς τὸν τοῦ Φιλίππου αἰχμάλωτον ἐκείνον, ἡ ἄδεια, προσήρχετο τρέχων ἀκροποδητί, καὶ μετὰ τὴν ἐξ ἔθους προσκύνησιν, λαμβάνων εὐλαβῶς τὴν αυτοκρατορικὴν ποδιάν, ἐπανάφερεν αὐτὴν εἰς τὴν πρῶτην θέσιν, καλύπτων οὐχὶ ἀσχημόνα τινα γύμωνσιν, ἀλλὰ τὴν ἀναξυρίδα τοῦ Σουλτάνου· διατί; διότι οὕτως ἀπῆτει ἡ ἐθιμοταξία.

Ὁ Βεζίρης ὑπεδέχετο Πρέσβυν: ἀλλ' ὅπως μὴ ὑποτεθῇ ὅτι περιέμενον αὐτὸν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἢ εὐρεθείς ἐντὸς αὐτῆς καθήμενος, βιασθῇ νὰ τὸν προσηκωθῇ εἰσερχόμενος, εἰσέρχεται συγχρόνως αὐτὸς διὰ μιᾶς καὶ ἐκεῖνος δι' ἄλλης θύρας, καὶ συνυπνῶντο οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Τρικλίνου, ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ ἐν τῇ εἰρήνῃ τοῦ Κάρλοβιτε, ἧτις παρ' ὀλίγον ἤθελεν ἄλλως ματαιωθῇ, ἐὰν ὁ ἐξ ἀπορρήτων Μαυροκορδάτος δὲν ἐπενόει τὴν δικτάφυλον ἐκείνην σκηνὴν καὶ τὴν ἐν μέσῳ αὐτῆς στρογγύλην ἐκείνην τράπεζαν, περὶ τὴν ὁποίαν συνεκάθησαν εἰσελθόντες συγχρόνως οἱ ὀκτὼ ἀπεσταλμένοι. Καὶ τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον ν' ἀπομνημονεύσῃ τις τῶν μηχανημάτων τῆς πολυδαίδαλου ταύτης ἐπιστήμης, τῆς ἐθιμοταξίας; Φρίκη ἤθελε καταλάβει καὶ τὴν τολμηροτέραν τῶν ἀναγνωστριῶν ἡμῶν (ἐὰν ἡ τύχη μᾶς ἀξιώσῃ καὶ ἀναγνωστριῶν), καὶ νὰ ἴδῃ μόνον τὸ μέγεθος καὶ τὸν ὄγκον ἑνὸς τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις σηπομένων ἤδη, χάρις τῷ Θεῷ, οὐχὶ βιβλίων, ἀλλὰ κτιρίων, τῶν ἐπιγραφομένων Cérémonial, τοῦ Winterfell, τοῦ Lunig, τοῦ Stievens, τοῦ Moser κτλ. Καὶ ἐν τοσούτῳ αὐτῇ ἦν ἡ κυριωτέρα σπουδὴ, ἡ διηλεκτὴς μελέτη τῶν πάλαι καὶ νῦν Μεγάλων Τελεταρχῶν, τῶν Maitres de Ceremonies, τοῦ Τσαούμπαση,¹ τῶν Τεσσεριφατσηδων¹ τῆς Ἰψηλῆς Πύλης, καὶ . . . τοῦ αἰωνίας

καὶ πληκτικωτάτης μνήμης Κουρπαλάτου!² Διότι ἀφ' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἔχασαν ἄχρι καὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν παλαιῶν αὐτῶν προγονικῶν ἀρετῶν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μιμηθῶσι τὸ μεγαλοφανὲς ἐξωτερικὸν τῶν Ἀσιανῶν. Τὰ δὲ ἐξωτερικὰ σημεῖα τῆς διακρίσεως τῶν κοινωνικῶν βαθμῶν ὠρίσθησαν μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε ἡ παράβασις καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς θείας ταύτης ἱεραρχίας (οὕτω τὴν ὠνόμαζον) ἐλογίσθη οὐδὲν ἕλαττον ἢ ἱεροσυλία. Οἱ Βυζαντινοὶ δὲ πόσα συμφέροντα τοῦ Κράτους δὲν διεκινδύνευσαν, πόσας διαπραγματεύσεις, μετὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν ἄλλων ἐμόρων ἐθνῶν, ἐν ὧσιν δὲν τὰ ἐφοβοῦντο, δὲν ἐματαιώσαν, μόνον ἵνα μὴ παραβῶσι τὴν ἐθιμοταξίαν;

Τῆς Ἰσπανίας αἱ βασίλισσαι τρέχουσι κίνδυνον νὰ γένωσι παρανάλωμα τοῦ ἵππου αὐτῶν, ἐὰν, ἀφηνιάσαντος αὐτοῦ, δὲν προφθάσωσι νὰ σύρωσι τὸν πόδα αὐτῶν ἐκτὸς τοῦ ἀναβολέως. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐθιμοταξία δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐγγίση κανεὶς τὸν πόδα τῆς Βασιλίσσης!

Μετέβη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Κίναν, ὅπως διαπραγματευθῇ συνθήκην ἐμπορικὴν· ἀλλὰ, μὲν φθάσας μετὰ πολύμηνον πλοῦν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἐπέστρεψεν ἀπρακτος καὶ χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν αυτοκράτορα! διότι δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ δύο ἢ τρεῖς γονυκλισίας περισσότερον, ἢ νὰ κύψῃ τὸ μέτωπον ἄχρι τοῦ ἐδάφους, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ εὐλογημένος τὸν εὐφυῆ ἐκείνον ἑλληνα πρεσβευτὴν, ὅστις ἐξόριψε κατὰ γῆς ἀπαρτήρητος τὸ δακτυλίδιον του, καὶ κύψας ὅπως τὸ ἀναλάβῃ, ἔδοξε προσκυνῆσαι τὸν ἐπὶ θρόνου βάρβαρον· ἢ τὸν ἄλλον ἐκείνον, ὅστις κατηγορούμενος διότι προσέπεσεν εἰς τὸν πόδα ἄλλου τοιούτου ἀνδρείκελου, «Τί πταίω ἐγώ, ἀπεκρίθη, ἐὰν οὗτος ἔχη τὰ ὠτία εἰς τοὺς πόδας;»

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΔΕΞΙΟΤΗΤΟΣ

Οὐχὶ σπανίως ἐν τοῖς θεάμασιν, ὧν μόνος σκοπὸς εἶνε ἡ τέρψις τῶν θεαμένων, δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ πολλὰ καὶ περίεργα περὶ τῆς δεξιότητος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν μυῶνων, ἢν εὐκολώτατα ἐπιδεικνύουσιν ἀνθρωποὶ τινες ἐξαιρέτως ὑπὸ τῆς φύσεως πεπρωκισμένοι. Σημειωτέον δ' ἐν παρόδῳ ὅτι αἱ παραστάσεις αὗται δὲν εἶνε ὅλως ἀχρηστοὶ καὶ εἰς τοὺς φυσιολόγους.

Πολλοὶ σχοινοβάται, ὡς γνωστὸν, φέροντες ἐπ' ὤμου τηλεβόλον πλήρως δύνανται νὰ ἐκκενώσωσιν αὐτὸ χωρὶς νὰ καταβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ἔνεκα τῆς ἐκφυροσκοπήσεως κλονισμοῦ. Τοῦτο εἶνε σύνθετος· ἀλλὰ τὸ παντὸς θαυμασμοῦ ἄξιον εἶνε ἡ ῥώμη ἢν ἐπεδειξάτο σχοινοβάτης τις ἐν Παρισίαις κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ. Καὶ οὗτος ἐξεκένωσε τηλεβόλον

¹ Εἶδος Ἀυλάρχου παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

¹ Ἐπὶ τῶν τελευταῶν ἀξιοματικῶν παρὰ τοῖς Τούρκοις.

ἀλλὰ κρατῶν αὐτὸ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀλλ' ἀπλῶς στηρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ φέρων ὅλον τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως σκοπεύομεν ὅταν θέλωμεν νὰ πυροβολήσωμεν δι' ἀπλοῦ ὄπλου. Ὁ αὐτὸς οὗτος κρεμασθεὶς ἀπὸ τῶν κνημῶν ἀνείλικυσε διὰ μόνων τῶν ὀδόντων του ἰππέα ὄμοῦ καὶ ἵππον. Ἐτερος δέ τις (M. Treniz) δεξιότατος περὶ τὰς ἀσκήσεις τῆς ἰσορροπίας ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους ξυλίνοὺς κύβους καὶ ἀναρρίπτων αὐτοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐσχημάτιζε δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα διάφορα σχήματα ἀρχιτεκτονικά, μετασχηματίζων καὶ τροποποιῶν αὐτὰ μετ' ἀκριβείας μεγίστης καὶ ἐλεγχούσης δεξιότητά ἀξιοθαύμαστον. Καὶ πλείστα δὲ ἄλλα δείγματα τῆς ἰκανότητός του ἐπεδείκνυε ἐλκύνων τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν θεωμένων.

[La Nature, 1879]

Π*

ΡΑΦΤΕ, ΞΥΛΟΝΕ, ΔΟΥΛΕΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΟΥ ΛΕΙΠΗ

Ἡ ἀνωτέρω παροιμία εἶνε ἐν πληρεστάτῃ ἐφαρμογῇ παρὰ τοῖς Προμοσλενῶν τῆς Σπιτσοβέργης. Οὗτοι, ἐκ τῆς θήρας μόνον ἀποζῶντες, κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς νύκτας, μὴ ἔχοντες ἄλλην τινὰ ἀσχολίαν καταγίνονται ἀενάως εἰς τὸ νὰ δένωσι κόμβους, οὓς ἔπειτα λύουσι. Καὶ τοῦτο διότι εἶνε ἐπικίνδυνον αὐτοῖς νὰ κοιμῶνται πλ. ον τῶν πέντε ὥρων, ἐπειδὴ ὁ πολὺς ὕπνος καὶ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας ἀναπτύσσουν τὰ χίσινα στομακάκη.

Κυρία ΕΛΕΝΗ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ'—Εἰς Αἴθερην. (ἰν' Ἐπιστ.)

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 16 Ἰουλίου 1879.

Δὲν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους σπουδαίους λόγους, τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος εἶνε, ὅτι δὲν εἶχα τί νὰ σοῦ γράψω. Ἡ ἐξουμολόγησίς μου αὕτη μὲ ἀπαλάττει, ἐλπίζω, τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἄλλων, ὡς ἀπῆλλάγη ποτὲ ὁμοίως ἀπαριθμήσεως ὁ ἀφελὴς ἐκεῖνος δῆμαρχος, ὅστις ὑποδεχόμενος τὸν βασιλέα του καὶ δικαιολογούμενος ὅτι δὲν διέταξε πυροβολισμοὺς ἐπὶ τῆ ἐλεύσει του, ἤρχισε μὲν λέγων πανηγυρικῶς, ὅτι ἐβδομήκοντα ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ἐλλείψεώς του, προσέθηκε δὲ μετὰ τοῦτο ἐν πάσῃ ταπεινότητι, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῶν ἦτο ἡ ἔλλειψις πυρίτιδος. Ὁ μεγάλθυμος βασιλεὺς τὸν ἀπῆλλάξε τότε τῆς ἀριθμήσεως τῶν ὑπολοίπων ἐπὶ ἑξήκοντα ἐνέκα λόγων· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ ἰδική σου μεγαθυμία θὰ δεῖχθῇ τοῦλάχιστον ὅση, ἂν ὅχι καὶ ἀνωτέρα τῆς βασιλικῆς.

Μεγαθυμία; Ἰδική σου μεγαθυμία;—Ἐπιθυμοῦμαι τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, καὶ αἰ ἐλπίδες μου καταβαίνουσιν ὑπὸ τὸ ἄρτιον, πολὺ περισσότερον καὶ ἀπὸ τοῦ ταλαίπωρου Λαυρίου τὰς μετοχάς. Σὺ μεγαθύμος; καθε ἄλλο! Ἄν εἶ-

χες σὺ τὴν χριστιανικὴν αὐτὴν ἀρετὴν, δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες βεβαίως τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραφες. Ἄν κόκκον καὶ μόνον συμπαθείας ἤσθάνετο ἡ τρυφερά σου καρδιά πρὸς τὴν δυστυχῆ ἀθηναίαν, ἥτις κατ' αὐτὴν τὴν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηνῶν ἐποχὴν φήνεται ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ πασταλώνεται ἀπὸ τὸν κονιοροτόν, δὲν θὰ τῆς περιέγραφες μὲ τόσῃν θριαμβευτικῇ εὐχαρίστησιν τὰς λεπτομερείας τοῦ θελητικῆς σου ταξιδιῶν ἀπὸ τὴν Μεζονα Λίμνην εἰς τὴν Λίμνην τῆς Λυκέρνης. Θὰ περιορίζεσο μόνον νὰ καταρασθῆς τὰ πυκνὰ τοῦ κονιοροτοῦ σύννεφα, τὰ ὅποια σ' ἐτύφλωσαν, ὡς μοῦ γράφεις, μετὰξὺ τῆς Βιάσκας καὶ τοῦ Ἀϊρόλου, θὰ ἤρκεισο εἰς τὴν κωμικὴν περιγραφὴν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῆς Βιάσκας, τὸ ὅποιον ἐδυσκολεύεσο, λέγεις ν' ἀνεύρης μετὰξὺ τῶν περιουκλούντων αὐτὸ οἰκίσκων, καὶ ἄνευλογίζεσο ἴσως, ὅτι ζῶσα ἐγὼ ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν καυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, δὲν θὰ ὑπεδεχόμεν βέβαια μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν ἰδικῶν σου διασκευάσεων καὶ τέρψεων, οὔτε τὸν ποιητικὸν πανηγυρισμὸν τῶν χιόνων τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔτρεμες σὺ ἐκ τοῦ ψύχους ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ! Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀσπλαγχνος καὶ ἐγωϊστικὴ φύσις! Οὔτε τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀμιμήτου δρόμου παρέλειψες, ὅστις ὑπεραναβαίνων τὸ γιγάντειον ὄρος διαγράφει 46 καμπὰς μόνον ἐντὸς τῆς κοιλάδος τῆς Τρέμολας· οὔτε τὴν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐστοιβασμένην ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ἄλυτον πλέον χιόνα· οὔτε τὴν πρασίνην γλόβην ἥτις θάλλει ἐπὶ τοῦ φυτικῆς χρώματος, ὅπερ ἀπέθηκε βαθμηδὸν ὁ ἀνεμος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν χιόνων· οὔτε τοὺς καταρράκτας, οἵτινες γωνευόμενοι ὑπὸ τοὺς προαιωνίους πάγους, ἀναδύουσι μακρότερον καὶ κατακρημνίζονται ἐπὶ τὰς μελανὰς τῶν ἐλατῶν κορυφάς· οὔτε τοὺς κολοσσιαίους καὶ προσηνεῖς κύνας τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου, οἵτινες σὲ ἔσυρον ἡρέμα ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, ἵνα λάβωσι μικρὰν τινα μερίδα τοῦ προγεύματός σου· οὔτε τὰ πορφυρὰ χαμαιῆρασα, ἅτινα ἔδραψες ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ· οὔτε τὰς γραφικὰς τῶν Ἐλβετῶν ἐνδυμασίας, οὔτε τὴν καταπληκτικὴν Γέφυραν τοῦ Διαβόλου, οὔτε τοῦ Φλύγεν τὴν ἀμίμητον τοποθεσίαν, οὔτε τῆς λίμνης σου τὰ πράσινα κύματα, οὔτε . . . οὔτε τίποτε τέλος πάντων, ὅπερ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ζηλείαν μου καὶ τὸν φθόνον μου, καὶ νὰ μοῦ κατασῆσῃ ἀφορητοτέραν τὴν ἐν Ἀθήναις θερὴν διαμονήν. Εἶνε φιλικὸν αὐτό; εἶνε εὐσπλαγχνον; εἶχε χριστιανικόν; Ἄς ὄψεσαι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὅτε ὁ Πλάστης θὰ σ' ἐρωτήσῃ, — καὶ θὰ σ' ἐρωτήσῃ βεβαίως—διατί ἐταξίδευσες εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ὅτε ἡ φίλη σου ἔμενε εἰς τὰς Ἀθήνας; καὶ διατί σὺ ἐκρύβωνες ἐπὶ τῶν Ἀλπεων, ὅτε ἡ ταλαίπωρος ἐκεῖνη ἀνελύετο